

Richard Čech

Lovec trofejí

Upozorňujeme, že kniha je určena pouze pro potřeby kupujícího. Kniha jako celek ani žádná její část nesmí být volně šířena na internetu, ani jinak dále zveřejňována. V případě dalšího šíření neoprávněně zasáhnete do autorského práva s důsledky podle platného autorského práva a trestního zákoníku.

KAPITOLA 1

Sobota 2. května

Každé sobotní dopoledne chodil Jiří Hejma do Roztockého lesa. Procházky v lese mu doporučil doktor, u kterého se léčil po infarktu.

Do lesa vstoupil cestou z Riegerovy ulice. Mezi smrky podél cesty uviděl ležet velký předmět zabalený do černých igelitových pytlů. Přišel blíž. Pytle mu připomínaly ty, které používal na stavební suť při přestavbě chaty. Když byl těsně u konce zabaleného předmětu, tak poznal, že to co se rýsuje pod černým igelitem je lidská hlava. Zařval „Sakra,“ a hrábnul do kapsy pro mobil. S ním vytáhl ještě krabičku antidepressiv. Strčil si pilulku do úst a s obtížemi ji spolkl. Při vymačkání telefonního čísla policie si ujasňoval, co vlastně řekne.

„Co se stalo?“ zeptal se operátor na policejní lince.

„Našel jsem v Roztockém lese předmět zabalený do černého igelitu, který vypadá jako lidské tělo.“

„Vaše jméno?“

„Jiří Hejma z Roztok.“

„Kde je ten les?“

„Musíte jet do Riegerovy ulice v Roztokách. Odtud vjedete do lesa a pokračujte po cestě označené žlutými značkami na stromech. Cesta je v poněkud horším stavu, ale projedete. Budu stát na téhle cestě.“

„V nouzi bychom vás mohli lokalizovat za pomoci mobilního operátora, ale to nebude potřeba. Najdeme vás,“ řekl policista a ukončil hovor.

„To doufám,“ řekl Hejma do ztichlého telefonu a uvolnil si horní knoflík košile. Začalo se mu špatně dýchat, a proto se posadil na pařez vedle lesní cesty.

Jako první přijeli dva uniformovaní policisti z Obvodního oddělení Rostoky. Uzavřeli místo činu a vyslechli Hejmu. Po nich dorazili soudní lékař Pelhřimovský a policejní technik Sláma. Technik vystoupil z auta a zakřičel „S ničím nehýbat, dokud všechno nevyfotografuji.“ Potom začal dokumentovat místo činu. Když skončil, tak vyzval lékaře „Pojď se podívat, co tam je.“ Pod černým igelitem se rýsovalo lidské tělo. Jeden pytel byl natažen na hlavu a druhý na nohy. Pytle byly obtočeny hnědým jutovým provázkem.

„Teď pozor. Přeříznu provázek a pytle z těla stáhneme. Použij rukavice, aby na igelitu nebyly tvoje otisky,“ řekl Sláma a vytáhl švýcarský nůž, kterým provázek na několika místech přeřízl. Potom začali stahovat pytle. Po chvíli odkryli nahé ženské tělo. Žena měla vyholenou hlavu. Na její pravé paži byl vytetovaný zvláštní znak a přes celé břicho měla napsanou červenou číslici 1. Zatím co soudní lékař začal s ohledáním těla, tak se Sláma sehnul k igelitovému pytli, na kterém leželo nějaké vlákno. Opatrně ho sebral pinzetou a vložil do sáčku pro zajištění důkazů.

Jako poslední přijeli detektivové Marek Hlavsa a Alice Angelová z Oddělení vyšetřování zvláštních případů, které bylo součástí pražské kriminálky s územní působností nejenom v Praze, ale i v okrese Praha – západ, kde se nalézá Roztocký les. Angelová vystoupila z auta a natáhla si na špičky bot zvláštní pásku, která měla odlišit její stopy v lesní půdě od ostatních. Potom zamávala na doktora. Ten opětoval pozdrav a řekl „Italka je tady.“ Tak se Angelové říkalo u policie pro původ jejich předků, kteří přišli do Prahy z Bolzana v severní Itálii v době císaře Rudolfa II.

„Jaká je příčina smrti?“ zeptala se Angelová.

„Zabití uškrcením. Na krku, jsou četné oděrky, výrony a podlitiny charakteristického vzhledu, protože jí pachatel rdousil rukama,“ odpověděl lékař.

„Byla znásilněná?“ ptala se dál Angelová.

„Nenašel jsem stopy spermatu, ale pachatel mohl použít kondom. Má řezné rány na zadku a prsou způsobené ostrým předmětem. Vypadá to jako, kdyby jí někdo mučil,“ reagoval lékař a po chvíli mlčení, kdy si Angelová prohlížela tetování na pravé paži oběti, dodal „Teplota a ztuhlost těla odpovídá době smrti včera večer. Sem byla přivezená už mrtvá.“

„Taky si myslím, že místo nálezu není totožné s místem zavraždění. Žena byla mučená, uškrcená a nahá pohozena v lese. Motiv může být sexuální,“ řekla Angelová.

„To tetování bude čínský nebo japonský znak. Pomůže nám to při identifikaci,“ řekl Hlava.

„To ano. Jen doufám, že tou číslicí na břicho nám vrah nechce říci, že budou další mrtvé ženy,“ reagovala Angelová.

„Skončil jsem s ohledáním mrtvolky. Více řekne pitva. Místo činu je teď vaše,“ řekl lékař a šel si sednout do auta, kde si zapsal výsledek ohledání.

„Rozdělíme si rajóny. Já prohledám lesní cestu a vyslechnu svědka. Ty se podívej na stopy a předměty na místě nálezu v lese,“ navrhl Hlavsa.

„OK,“ řekla Angelová a znovu se sklonila k mrtvé ženě.

Hlavsa došel k lesní cestě, na které stáli dva místní policisté a vyděšený Hejma.

„Řekněte mi ještě jednou, co se tu stalo?“ zeptal se Hlavsa.

„Byl jsem na zdravotní procházce. Jsem po infarktu. Uviděl jsem mezi stromy pytle z černých igelitu. Přišel jsem blíž a pod igelitem jsem spatřil obrys lidské hlavy. Málem mě klepla pepka. Zavola jsem policii a zbytek už víte,“ odpověděl Hejma.

„Posaďte svědka do auta. A jeden z vás mi pomůže. Auto, které oběť přivezlo, se muselo otočit couváním. Ze stop pneumatik změříme rozchod kol a rozvor náprav,“ řekl Hlavsa a vytáhl z aktovky, kterou vozil na ohledání, měřicí pásmo.

„Jak to provedeme?“ zeptal se jeden z uniformovaných policistů.

„Jednoduše. Touhle cestou obvykle nikdo nejezdí. Když vyloučíme stopy policejních aut, tak tohle musí být stopy auta pachatele. Rozchod změříme od středu stopy pravého kola ke středu stopy levého. Protože se otáčel couváním, tak rozvor náprav se určí jako vzdálenost mezi okrajem stop předních a zadních kol. Technik už vyfotil stopy pneumatik. Pojdte na to,“ řekl Hlavsa a podal konec měřicího pásma policistovi. Společně změřili stopy. Hlavsa zapsal číselné údaje do pláňku místa.

Mezitím si Angelová vyfotila tetování mobilem. Potom zadala vyhledání obrázku s tetováním na internetu. Jako první se jí zobrazil odkaz na článek z Wikipedie, v kterém bylo uvedeno, že se jedná o japonský znak pro satori. V internetovém překladači zjistila, že satori znamená v češtině *osvícení*.

„Našel si něco?“ zavolala Angelová na technika.

„Mám stopy obuvi pachatele. Vyfotografoval jsem je s měřítkem a udělal jejich odlitek ze sádry. Stopy od cesty k místu nálezů se liší od stop nazpátek délkou kroku, šířkou chůze a polohou chodidel,“ řekl technik.

„Proč?“ zeptala se Angelová.

„Protože jí od auta do lesa nesl v náručí a zpět šel bez zátěže,“ odpověděl technik.

„To potvrzuje domněnku, že jí přivezl mrtvou. A co dalšího si objevil?“

ptala se Angelová.

„V jednom místě pachatel šlápl na ležící větvíčku a z podrážky se setřel nějaký materiál, který vypadá jako jemný písek. Budu to analyzovat v pondělí dopoledne a zavolám ti,“ řekl technik.

„Díky. Teď když máš všechno ofocené a stopy odlité, tak to ještě jednou projdu,“ řekla Angelová a začala detailně prohlížet prostor mezi místem nálezu a lesní cestou.

KAPITOLA 2

Pondělí 4. května

Ráno přišel Hlavsa do práce s opuchlým a červeným obličejem.

„Zase jsi pil?“ zeptala se ho Angelová.

„Zapíjel jsem smutek z prohry hokejové reprezentace se Švédskem,“ odpověděl.

„Ty si vždycky najdeš důvod,“ reagovala a po chvíli mlčení se zeptala

„Chceš projít stopy z nového případu?“

„Jo. Trochu jsem na tom zapracoval. Naměřený rozvor náprav a rozchod kol odpovídá značce Jeep Grand Cherokee, verze z roku 2014,“ odpověděl Hlavsa.

„Seš si jistý?“

„Jsem. Nejvýznamnějším identifikačním znakem auta je rozvor náprav, a to proto, že každá značka má jinou velikost. Rozvor náprav 291,5 cm má jen Jeep Grand Cherokee. Tohle auto má vysokou cenu přes milion a to způsobuje, že počet prodaných aut za čtyři měsíce tohoto roku byl jen sedmnáct kusů. Tím se množina podezřelých značně zmenšila,“ odpověděl Hlavsa.

„Výborně. Já jsem zjistila, že to tetování je japonský znak pro slovo osvícení. Mám v e-mailu detailní fotografie jejího obličej. Zkusím projít evidenci pohřešovaných za poslední měsíce,“ řekla Angelová a

otevřela databázi se záznamy z pátrací evidence Policie ČR. Zadala dvě výběrová kritéria, pohlaví žena a zvláštní znamení tetování. Na monitoru se jí zobrazilo dvanáct fotografií. Podle tvaru obličeje s velkým nosem a podle barvy očí jí poznala. Jediné co nesesedělo, bylo, že hledaná žena měla dlouhé tmavé vlasy. Angelová rozklikla detail záznamu, kde bylo uvedeno tetování na pravé paži. Další údaje - výška sto šedesát dva centimetrů a postava hubená také odpovídaly ženě nalezené v lese.

„Marku, našla jsem jí. Přemýšlím nad tou vyholenou hlavou. Zjistila jsem, že před pohřšováním nosila dlouhé vlasy, tak že ostříhání může pro vraha představovat rituál a vlasy jsou jeho trofej. Pak bychom mu mohli pracovně říkat *Lovec trofejí*,“ řekla Angelová.

„Alice, řekni mi její jméno a adresu,“ reagoval Hlavsa a otevřel si mapy na internetu.

„Charlotta Sternová, bydliště ulice U smaltovny 1334, Praha 7,“ odpověděla Angelová.

Hlavsa zadal adresu a v mapě se mu zobrazil velký dům v části Holešovic zvané Bubny.

„Dopij kafe a jedeme tam,“ řekl Hlavsa a oblékl si koženou bundu.

Na hledané adrese stál obytný blok, kterému se říkalo *Malý Berlín*, protože původní nájemníci byli německy mluvící Židé. Dům s kombinací zelenobílých okenních rámců a žluté omítky doplněné červenými

cihlami měl neobvyklý ráz. Uprostřed bloku bylo atrium přístupné dvěma průchody. V něm byly vstupy do osmi obytných částí označených písmeny A až H.

„Tolik vchodů. Budeme to muset obejít a podívat se na jmenovky u zvonků,“ řekl Hlavsa.

U vchodu označeného písmenem D našli zvonek se jménem Stern. Vešli do odemčených dveří a ve čtvrtém patře našli byt označený stejným jménem. Po dlouhém zvonění jim přišel otevřít šedovlasý statný muž.

„Jste otec Charlotty Sternové?“ zeptal se Hlavsa.

„Ano. Pavel Stern. Co chcete?“

„Jsme detektivové Hlavsa a Angelová. Našlo se tělo vaší dcery“ odpověděl Hlavsa a ukázal služební průkaz kriminální policie.

„Pojďte dál,“ řekl muž a zavedl detektivy do velkého obývacího pokoje s dvěma balkóny. Jeden byl orientovaný do ulice a druhý do atria.

„Jak zemřela?“ zeptal se Stern po usazení do starobylých křesel.

„Byla zavražděna. Musíme vám položit několik otázek“ řekl tiše Hlavsa.

„Tak se ptejte,“ řekl zdrcený Stern.

„Kdy jste jí naposledy viděl?“ ujala se výslechu Angelová.

„V sobotu čtvrtého dubna tohoto roku.“

„Kde?“ ptala se dál.

„Tady. Před odchodem na pracovní schůzku.“

„Pracovala i v soboru?“ zeptala se.

„Ano. Byla spisovatelka. Sháněla podklady pro novou knihu.“

„O čem ta kniha měla být?“

„Vlastně to nebyla úplně nová kniha. Mělo to být pokračování její knihy nazvané *Kolaboranti mezi restituenty*, v které se chtěla veřejně bránit proti trestnímu oznámení podanému na ní šlechtickým rodem Petrowští.“

„O co šlo?“ reagovala Angelová.

„Petrowští na ní podali trestní oznámení pro údajné pomluvy, které byly uvedené v její knize, kde tento rod obvinila z kolaborace v době II. světové války a z protiprávní restituce majetku zkonfiskovaného podle Benešových dekretů.“

„Měla ještě nějaké nepřátele?“ pokračovala ve výslechu Angelová, které bylo muže líto.

„Byla oblíbená, ale nevyšel jí poslední vztah. Bývalý přítel jí pronásledoval, opakovaně jí kontaktoval mobilem a e-mailem a vyhrožoval jí ublížením na zdraví, pokud se k němu nevrátí. Začala se bát a podala na něj trestní oznámení pro stalking“

„Jak se jmenuje a kde bydlí?“ zeptala se Angelová a připravila si malý zápisník.

„Karel Týnský, ulice Na Zátorech číslo 6 na Praze 7.

„Ještě k té pracovní schůzce. V kolik hodin, kde a s kým to měla,“
vstoupil do výslechu Hlavsa.

„Okolo jedenácti hodin. Poblíž Strossmayerovo náměstí. Nevím s kým,“
odpověděl Stern.

„Ještě poslední otázku. V jakém oblečení odešla na tu schůzku?“
zeptala se Angelová.

„Měla džíny, mikinu a černou zimní bundu, protože ten den bylo ještě
chladno a studený vítr.“

Poté se detektivové rozloučili a zanechali muži vizitku s číslem do
kanceláře v Krakovské ulici.

„To volá Sláma,“ řekla Angelová před domem při pohledu na zvonící
telefon.

„Ahoj Alice, dodělal jsem analýzu materiálu, který se setřel z podrážky
boty pachatele do stopy v lese. Jedná se o štuk. To je směs z jemného
písku, vápna a cementu, která se používá na vrchní vrstvu omítky. Dále
tam bylo velmi malé množství suchého psího hovna, které se přitom,
jak se bota pachatele svezla po ležící větvičce, oddrolilo,“ řekl policejní
technik Sláma.

„Lovec trofejí chodil po stavbě a někde šlápl do psího lejna, které mu
zaschlo na podrážce a pak se oddrolilo v lese,“ konstatovala Angelová a
viděla, jak se Hlavsa při jejích slovech usmíval.

„Kdo je Lovec trofejí?“ zeptal se Sláma.

„To je pracovní název pachatele,“ odpověděla Angelová.

„Teď k materiálu, který jsem setřel z chodidel oběti. Je to beton, protože vzorek obsahoval směs cementu, vody a příměsí,“ pokračoval Sláma.

„Oběť chodila po staré drolicí se betonové podlaze,“ reagovala Angelová.

„Může to být z místa, kde jí věznil. Ten igelit a provázek dělá hodně výrobců. Tudy asi cesta nevede.“ řekl Sláma.

„Marek Hlavsa podle velikosti rozvoru náprav a rozchodu kol určil, že Lovec trofejí přijel značkou Jeep Grand Cherokee,“ řekla Angelová a zachytila Hlavsov pohled,

„To pomůže. Můžeme u podezřelých určit, čím jezdí podle registru vozidel,“ řekl Sláma.

„Jedeme teď vyslechnout jejího expřítele. Jako obviněný stalker je to náš hlavní a jediný podezřelý,“ reagovala Angelová.

„Hodně štěstí,“ rozloučil se Sláma.

V autě před domem, Hlavsa vytáhl tablet s internetem a vyhledal podezřelého ve veřejné části Živnostenského rejstříku. Karel Týnský provozoval realitní kancelář v ulici Na Zátorech číslo 6.

„Je to jen pár minut autem,“ řekl Hlavsa při startování. Přes Bubenskou ulici vjeli do ulice U Výstaviště a v ní odbočili do hledaného místa. Číslo popisné šest představovalo zchátralý jednopatrový dům se zamřížovanými okny v přízemí.

„Takhle zanedbaný dům je špatným sídlem pro realitní kancelář,“ konstatoval Hlavsa.

„Uvidíme, jak budou vypadat kanceláře,“ reagovala Angelová.

Hlavsa zazvonil na zvonek označený „RK Týnský“.

Po chvíli otevřel dveře vysoký muž se zlatou náušnicí v pravém uchu a zeptal se „Co chcete?“

„Jste Karel Týnský,“ odpověděl otázkou Hlavsa a ukázal muži policejní odznak.

„Jsem. Co ode mě chcete?“ zeptal se znovu Týnský.

„Jen pár otázek. Je to běžná policejní rutina. Chodil jste s Charlottou Sternovou?“ ptal se dál Hlavsa.

„Proč?“ řekl Týnský.

„Neodpovídejte otázkou. Charlotta je mrtvá,“ reagoval Hlavsa.

„Ano, chodil jsem s ní,“ řekl muž a nervózně si mnul lalůček levého ucha.

„Co jste dělal 1. května odpoledne a večer,“ zeptal se Hlavsa.